

המרכז לחקור האשה ביהדות עייש פניה גוטספלד היל

האשה ביהדות:

סדרת דיונים

האשה הדתית - המשכיות והידוש

ד"ר נעמי ג' כהן אוניברסיטת חיפה

המשכיות והדיאז

כתר נס כהן

במאמר זה אונרא את ה"אגס מאמון" עלי באשר למפגש בין הדברים העומדים על סדר יומו של התפunningים השתמעו לביון השקפתם ההלכנית.

1. המושגים דוג ופמייצים
 2. הלהבה ופסיקה - השפעת המצב החברתי הקיים על הפסיכיקת
3. גשם בתפקידו מתחייבות חברה והיעד המתואשה

ט. המושגים גת ומיניהם

הרצאה זו ישירה בקורס הssl יי' שרים שם דהוּתָה, בז'ז תשע"ט וועל' 9995. דיר' עמי כהן לימודו ענים רמתה בז'זם מתחייבת טראלא פוליטיקה יהודית. של אוניברסיטת תל-אביב וחתם. כולם מכונת דרי' בז'זם כעביה מתקדר בגד' של הקמתה של קולג' עיריך ווילטסון אוניברסיטה מהפכה וכחassoc לילינשטיין, יהודות בספטמבר לונדון יהודית ע"ש ווילטסון מונת רתמים לטרואם טרקיון "הילידים ממן ורשות". סעננת לא-אלאלה שאלת.

הונעה הפעמיסיות התחליה, בראשית המאה, במאנק קיבל זכות הצעבה נשים; ואחרי שהשאגה זכתה זו, פנה למאנק להשות מעמד של שווון לגברים. שחו קבוצה מוקבלי, רגא לתקופה זו כפיהו כביה הגדלת בוגם מוסרי להונת מהליגים, בלי להכיר ולהזכיר את מין שאנקço לאפשרו להשיגם. אך מגירה את עצמי כפמייסטייה, למורת שתוועות השם הפמייסטיות אין מחלוקת אהן. אגוי מודעת לך בין אלה המגידות את עצמן פמייסטיות ישן שיש להונת ממלול ההזמנויות, היחסים וההכרה הציבורית שאות הלקט של גברים. התגונת ממלול ההזמנויות, היחסים וההכרה הציבורית קראה גם לשינוי בהרכבת והטנהגות הציבוריות המזענית וההתבוחית, על-ידי הכללה שווייניג של עישם.

אנו מכירות תזה לאלה שקיימו לנו ילהטו למען ההשיגים שלא באו מעצם. אגו אסירות תזה לסתבותו שלחמו בעבור וסיטות שהוים גנואות לנו אלמנטריות במובחק, כמו למשל הזבאות לבוחר ולהיבחר לפלרメント או לביה-הנבחרים. זכירות אהרות שהן השגנו, ואג' הו נראות לנו הימם בסיסיות כל-כך, והן - בעלות משוטט על הרחס שערכש בששתהן, או הוכות שערכש התגה לבעל בלבד), לעלה רגוש גפרד למתרי גם בתוך מסגרת היגשואין. הפעמיסיות הון שחשינו גם זוכות לאשה לדרש, במרקחה החקוק הילדים גם מעבד גצליל של קטנים ממש. לא תමך היה הק, לא על-פי ההלכה ולא על-פי חוקי המדריות בעלים. זכירות אלה ואחרות, שלטו הון נראות בנתונת מימי בראשית, הושנו ורק מאבקים וממצאים ואובייכים שככלו גם העלה של מרווחת העצבר לזרע מתקייניג בעיטה.

זומה לך רצוי שצור כי גם בתהום ההשכלה הגבורה לשים, הונאיות לנו מבוגת מלאיה הום, לא היה לנו שום חזון היזדמנויות עוד לפני גן פון לא רב כל-כך.

הgam שהו איגיביסיאוט לשיס גם קוזם ליקן, רקס בשנות השולשים של המאה האות הצליוו נשים להתקבל באובייסיס קימברידג שאנגלייה בתלמידות טן המניין, היזאכאות לקבלה תנואר אקדמי ביסים לימודיהן?

היעכביות על הדבטים היל ובאשיות דברי, בין השאר, משום שבי שנראה במשך, אהות ממאות ההיי ההלביביאות חישבאות בפסיקת הלשורה הנשישת תייג מצעון ומעזון בחבירה שבתוכה מתעוררות השאלת העומדות לפני הפטוק. רק מעודה של האשה בתבורה חשוב לאשה הדונית לא רק בכל האינטוטים המשותפים לכל היחסים, אלא גם מאחר שום במשאיים הפלמים-הלהם, מעודה של האשה בתבורה הינו גורם בלתי-פדר (univocal), ולעתים גם מכירע, של הפסיקה.

הוים של מה שייתן לבנות "הפעמיסים והמתוין" או "הפעמיזים הקלאסי". מעבר לנאות השימוש ביטוי מוקבלי, רגא לי שתהיה זו כפיהו כביה הגדלת בוגם מוסרי להונת מהליגים, בלי להזכיר את מין שאנקço לאפשרו להשיגם. אך

אגי מגירה את עצמי כפמייסטייה, למורת שתוועות השם הפמייסטיות אין מחלוקת אהן. אגוי מודעת לך בין אלה המגידות את עצמן פמייסטיות ישן שהרי כל בROL הוא שעשיה תבוגת שאוניה ערוכה להמשכויות בילוגית, גידונה כליה בדור או עני דורות לכל היותר.

זונן שאגי שללות את סדר הום של ה"העשבים השוטים", ובמיוחד של אגוי העסקים שבארה"ב, שזונן החרון הופכים את המושג "פמייזים" לקריקטורה וועשים אותו ל开玩笑 זונן. אך אויל הונעה זו מעידה חזקה על מוחו הרוב של המושג, כי המשאים הגדילים, החשובים באמת, הם אלה ה"גענבים" וביהם משתמשים תוך הפיכת משמעוותם. כך, לדוגמה, המשיר ברוסיה הקומוניסטיות את המשטר הרודני והאוצר, עיל-ידי' שכינת אותו "דמוקרטיה עטמיה", אך האם העלה מישחו על דעתו כי לשם כך צרך לותר על המונה "דמוקרטיה" ועל הערכים האוטונומיים שהוא מגלים: לעצאי, יש בבורון של פמיסיסיות דתותם בעיטה לתורם תרומה מכרעת לנויות והונעה מליה זהה לאפיקה המקוריהם. אך אקדיש שעוד מילים מספר ליבורן המונה "פמייזים" וגאי תקווה שהחדברים הליל יישרו את המלה לבא בצדלו.

הקו הפעמיסי והמרובי דוגל ברגעון - מוגן כל-כך טאלי ועם זאת מהפכני כל-כך - שעשים הוו בני-אדם. לא אז המקום להאריך בכך, אך יכולתי להاعد מסיטים האיש, העשיר למדוי, שהזדורב איין מונב מאייל כליל ועיקר, לא בעלים של שמרי תורה ומצוות ולא מוחאה לו, לא בשוראל ולא בטלת.

האמרה המפורסמת במקצת רבתה, "שלשה מרוחבון דענו של אדם,

ואלו הו: זירה נאה ואשה אאה וכליים נאים", מזגימה את היצור בפעלה הסבירה.

האשה מוריינה דעתו של "אדום", משמע שהיא עצמה איה "אדם"; והעבהה שקשה להבהיר לפחות המזע או מתחאה לאש אה שמי, אלא

התוירותות פגעה, מזגימה את הבעה. אף-על-פי-כן אין ממש עצה כי הום הנבר חזוי המכזוי אכן רואה באשה אאה בתשאוריון ההור. מכל מקום קביעה

וא, שאותה הענה אדם, אינה אלא יסודה מודורי של המתוב בראושית, א: כי יבירא אלקים את האדים בצלמו, בצלם אלקים באו אותו, אף וקבה בראה אונס".

2

רduct עעל קד שמקופלת בדבריו אלה של הרמב"ם התגנדו לעה שהיה מוכר לו -

לא לסת לאשה יצואת בכל, כי הוא מודגש: ש"אינה בית והשור עד שלא תצא يولא הבדא". רשותו של הרמב"ם לנקודה זאת משתקפת גם בהמקתו לפכיותו גטו: כשאשרה טוועט "סואס עיל", מצינו הרמב"ם כי האשה אינה "שבירה" בז' בעלה.⁵ ואולם באותו השגים ממש, היה אפשר גם אהות, וזה עלה מפסיקים, לא של רבינוים "מודגמים", אלא על גדוולי אשכנז. נתחול במעשהה המוטה במחוז ויטרי.⁶ שאלות או טוראייה הציגו בהיינט הצעדיות יותר.⁷

2. כלכלת וסיכון – הטענות המציגות תקדים על ההחלטה

כדי להזಗם עד כמה משלוחיות הפסיקה בהתאם למציאות התרתית הנוגנת, בחרתו, במספר זוגמאות מתחדש ספרות הפסיקה של מי-הציגים. האיזוטומים הם מדברי הרטבבים, רשיי, הראב"ה, המהרים מרטוטברג, ותובת והלטב', מלומ נums עם מולי הגודלים שהוא בין המאות ה-11 – 13, דהוינו, פסקים שאנו מרווחים ככל-בזום זהות.

את המטאה הראשונה אביה מותוך משנה מהרה לומבייס', מתוך פרק העסק בגדעת פוטי הרגאנד שהבעל העיב לדפק לאשות במסגרות מלויו התהימיביזיל "יעואר, כסות וענוה". ההקשר של דברי המב"ם הוא, אפוא, וחובתי הכלכלי של הבעל לשאטו, אלים בבדוק אגב מהו יוציאו גם דעתו בשאר לזרוי גנעות כל-האשה ובד הא רותר ההלות אושה וזה יתלהז"ז.

תנוריה והסיבה לאלילז של אותה גברת "לרכוב אחר השטנה" אשר תארה, בורא אליליא לא ישבה ספונה "בזוויות בינה" בדמלצת הרמב"ם. וודק: לעי המשופר פה, אשה הוזעקה מארוד במצאות, היא שבסאה לפעי רשיי לשאל את שאלתה. בזומה למכחאלפים גם דברי הרබין. ההקשר הוא נסיעתו של בעל למולט את שנות מתשלום חوب בספי לצד שלישי בעלותו "הילכתיות", והרב"ן אינו מונע את רוחו לבך:

שלאתgi על ראוון, שבצע אשת שטענו לדין לעיל פרק�ו שעופק רוחה, וגתייה בה גם פרען גם שבעה ותשע "מה שקצתה אשיה קאה בינה", אויל לה מה שלם, כי יפעמעה רעהה^ט, והבעל גם אין רוץ שמשיבע תחריותו בזומו –

תגנוראות כן אשנה העסקת המשא ומטע עם יהודיה אחר, ולא רק הולכת לבייה כביה ולבית האבל "עפם, פערמייס בחולש". סענות התבעל, גם אם אין הונגונט, ימיה שקנתה אשנה קנה בעלה" ווישיקלי, צייניות משחררים את האשא מהותב שבועה בבית-דין, מסתמכות על גמרות מפורשות. ואָעֵל-פְּרִיךְן הראב"ז פוסק

אם אם הזרבים כבר בורחים דמיים, בכל זאת ABIOT לוחזוק התמונה זוגמה איתה

างשה עתגה על הshallה כיצד עלים בקתה אוד ההבדלים שתיאר או לעיל, בין ופסיקה השונה במקומות שונים עם, אמוננו בעריהה של הלהבה; כיצד יnton להסביר את הקשר שבין שוגי היבטים של הלהבה: מצד אחד הלהבה היא סך כל המסתוריות והUNKות החכמים לדוחותיהם, מושג וועג האחורי שטאותה רוגים, וכן אינה יכולה שלא ליהו של השטענות מתמודת; ואילו מצד שני ובעת

וועסת מפסיקתו של רב מאיר בן ברוד מרוטנברג,¹³ שהיה מבعلي התוטטן-ההשווים. מהנagua והפסק של דבורה באשכז, וסמכות הפסיקה של כל החזרות – מהנשבים – המנagua והפסק של דבורה באשכז, וסמכות הפסיקה של כל החזרות משלבם, דפוש ללבוב, סימן נ, או קוראים:

בגעמו אortho, הווככו מוגדר בנ^אסיהוּת מוגדר בנ^אסיהוּת.

ההשתנות והצראהוֹת זו שג' הורי של פסק ההלכה: הפיסקה היא הה话剧 הגריל ההלכתי הצעיר והומנטט אל שג' טחוֹת מושגים שיש בהם ממד של השתנות: המסתורות ההלכתיות כי שצמרו גמоро מזור לזרו (עוֹרוֹ הַזָּמָן), מטבח, אין יכול להיות במצב סטטי, והמציאות הספציפית – כי שתוופס אותן ה

- העלים האשמי לערליד ההלכתי העצמי.
- במלים אחרות: פיסקה היא הנשנות ההלכבה העצאית (הגשמה בנסיבות של

הפסק בעית הפיסיקה. מעשה הפיסקה מכוֹן אפוא את ממדיו הומן והוחמו של

והכטתו לתוכן הממוד הומורו-הגשמי המוגדר, כאמור, בפרמטרים של זמן ומקום, וו' הסיטה שעון להבזע הלהבות ומהאגם מהתקיים ממהלך פסיקותם וההנוגם. מכאן שזהה הייחס לוייבטים ההיסטוריולוגיים בתבורה שבעזרה נפסקת ההלכה, הינה חלק בלתי נפרד מעשיה הפסיקה. אך במקרים רבים אי אפשר לשאול מה אומרת ההלכה בזואה כל שהוא בכלל גושא הקשור במעמדו הआשׁתָו ולסבול תושבה אriorה ווד-משמעית. מעוזן של גשים בחגרא ספְּרִיפְּתָה היינו מרביב מהותי בשיקולי הפסיקה ובפרשנאותיה, וכן חילוקיה שוגה

המזהבה לאברהם – נמי שראינו בראגנא טענאי.

נסים בדברי העתקת בשר החידק, הבלתי יתנו
לפרורה, בין אותםungi הריביטים של הילבה: שעכמאר, מעד אחד היא סך כל
החלבנות המשוות, ואזקאות הוחבים לדוותין, מששה רבנו עוד לאחרא
הגברא בבבלי מנהת, העתקת בשר החידק, הבלתי יתנו.

המשבאהוגים, המעים אותה, מעצם טבעה, במצבע של השתוות העמיד
שניהם מלחין גם צחירות הכהן, מודרש האומייני של
המודרש והוואי הנות; המודרש היו סונה ספרותית מצוינע למטרה זו, כי
כלבו של בושאי הרים לטיפול בושייא הרים; והוא שמיינט שפה
בכבודו להעבר מסרים מוכבבים ורבי רבדים ככליות אחרת, כאשר הקורא יכול
ללהברון בוויות ואיה שוות העולות בעת ובשעה אחרת. בבלאי מנותת כת, עיב
מציא המודרש המפוזם:

ההוּנִינִית של ההודאות החקלאית החקלאות החקלאות במילמותה על שמירת היהדות האוטנטית בעמל משוגנה: "חדש אסור מין התורה".

אמר רב יהודה אמר ר' ב: בשעה שעלה משה לתרומות, מצאו להקניה שהושב וקשור כתרמים לאותיות, אמר לרניינו: רביישע, מי מעכבר על רדי? אמר לו: אדם אחד יש שעתיד להיו בדורות ועקבא בן יוסיפ שעתוד לדריש כל תילון של הלוות. אמר לפניו: רביישע, הראה לי, אמר לו: חזור לאחריך. החל וישב בטהר שטמנה שhort, לא הוה עזע^א, מה הון אמרים, תשש כחון; כיון שהגעה לדבר אחד, אמרו לו תלמידיו: רבבי, מען לך? אמר לו: תלבה לששה מטהר, גוטישיב דעטע.

טיפוף הר מדיגים את השילוב בין נצריות צמיהה, לבין אמונה סימיאית, הולבבו שallow משא רבו החדשות לו – בשיקpun את השיערים שהתרוללו מארץ ימי, אך הוא גם מבטאות את עקרון הנצירות – ההיכלה למשה מסעינו.

אם אכן הולבבו, משלבת עצירות וצמיהה (המושפעת מהתאמס משוגנים), מודע פסקirs רבניו מטעמים לאורה, מעמידה המשגנה של הארכנוגן: נראה לי כי שורש התאנגדות להתחשבות בשינוי ההאהשה בדורות הראויים לעז בעודה כי התפתחות זאת מהוות שוני ב"סתאות קוו". מעמדו של האשה עוז כמי שמאית על המשכיות היהודים עלי-פי מסורת ישראל.

ההאהשה בדורות הראויים לעז בעודה כי התפתחות זאת מהוות שוני ב"סתאות קוו".

טונפהstan כמי שמאית על המשכיות היהודים עלי-פי מסורת ישראל.

טונפהstan כמי שמאית על המשכיות היהודים עלי-פי מסורת ישראל.

אשר בינוים אצללה, והיא עם הנשים הבאות לבקש מלידין.

ובואם הטעינה והמצאה מלהזדה רתקיטים במקרא [...] אמר לה: "או שתרש
בבגדך, כמו שאור בנות ישראל", או תנוני לירשות לשלת אשה אחראית [...]

האם תהייב האהה לעוב פרנסנה יטמלה עריכו ושלחו כthora אינן עשה לה דבר ממה שאמרה ההנרה...¹⁷

על-פי זוגמאות אלה יש סוד לדגא להנחיל את הורבד הראשוני בההיבטים הללאים.

במחלוקת רבים כלל העוקן לא רך העהגת משק הבית, אלא גם המשרה למסחר

המבנה לא יכול לרבנן תעלולי שאל הינו מושג עירובין מינהיגות וגיהה.

ממסמכים מעטים, יוצאים מן הכלל, נשים לא מטופסנה עמדוות הונגה – הן מושם כהשכלה שנותש בכל העלים ככל הולשתו המוטבע בטבע ברייאן והן מושם שהדברים מושם עיקר הסוד של לאעדי, טמן עיקר הטענה שוגג את הצד האיבורי התקין. כאן, להשלמה תוויגת גבורה ההונגרית של דברים היא כל-כך בלתי הגיוני, להשלמה תוויגת גבורה של נשים. להונגריות של אמירות לאויא, יוניש אלטער, הרהונגריות של נשים למתפקידן.

בכורות מוכוֹן השם המשתייכא באון ביברוי "בלטיג היגעניט", שהרי לשם התהנוגות להשלכה תורניות נבראה על מסתמיכים עיל אמרתו של ר' אליעזר במסנה:

בכolumbia להיות גمرا, רק ר' אלעזר כי קרוב ממש לא פגוי חתימת המשנה, אבל ר' אליעזר בן הורקנוס, "תורה" כן עינה

אם יטע הטעש שכונתו של ר' אלעזר הינה ל"מדרש" נדברי האבדורה
 "סודיש זה תמלר", ענראה זו הינה כונתו של רבי אלעזר^ט, הלא בכל
 סוגנות החזון הדתית, ואפיו החרויות, הוראות תורה עם רשי' ומודשים רבים
 אווד וטעמי מצוות הים לומד חוק של היחס הדתי לבנות. אפיו
 אמם" שסתמיות והיה מלא מדרשים. ברור אפוא כי אם אפשר להסתמן על
 מקומות הזה במרא, אלא בעל אסמכתא בלבד.

האשה ביהדות: סדרת דעונים

הוּא אֶת בְּנֵי וְאֶת בְּנָתוֹ מִקְרָא".

הרבנית של השכינים תזכיר היו אמאפדיים. רשוב לאשים לב לעבדה כי המקורות שבספרות חז"ל משללים אינם מתויעדים לתמונת אמאפדיים. אלנונד והאנו

אחד מתלמידיו של הסוליסטיון הונצרי אבלר (Abelard), שחי במאה

במסגרת של מפגש בין יהודים ומוסלמים, נטען כי היהודים יוכננו לחיות כעבדים נזירים, ואילו המוסלמים יוכננו לחיות כעבדים נזירים.

אם התערובת מוגבהת ב��לים הם עושים את זה ואת לא שם שמיים, אלא אם קבלת טובת הדנא, כדי שהארה האה, אם היה לנו מה יכול לעוזר

לאבבו ולטאמו וולשאר אהוו. הם אומרים כי הכוּם כי אין לו יורש, וכבל אשר לא
יהוה לו ולטאהו האהריים ...

וְמִרְבָּה־יָאָתָה בַּעֲדֵי שְׂעִיר־בָּרֶזֶל כִּי־בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל
אַיִל הַיְלָדָן לֹא־עָשָׂה מִתְּמֻמָּה כִּי־בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל
עַל־כֵּן כִּי־בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל כִּי־בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל

בגנוויל, אוניברסיטת קולומביה, נובמבר 1919.

הכל הוגה ומשוכנעת כי לזרת אפליל מהשבות העניות, להשכלה סדרית.

יאשה מאותם המוקמות בכל, אבל, אביה נאל:

אגודה עשר שנים, ועשתה כ- שבע שנים. ואז אמרה לה: "על נוארה לך

זהו בראת חדשים, וסעודר שלוש שניות, ואחרי לילה טה שטאכלן
בכינור עם נסיך... וו' וו' הצעיר וו' וו' והאלת מ' זבר. והו היגיה את היל'

אלה רשותם לא בזבז, אלא לאו נזבז, וואן מושגנה וואן נזבז. אראהן נזבז אונזבז, והיא לאו נזבז, וואן מושגנה וואן נזבז. אשו פרטש' לא בזבז, והיא לאו נזבז, וואן מושגנה וואן נזבז.

כשהוא בן שעלה מהתבצתה, וזרזר ומעש פועל שגנינה, וכן עדר שלוש שנים והאהשה הגדינה כליל הרמש וערשרים ושני גנים עמה. **וְאַגָּגִים יְתַגֵּן מִשְׁעָנִיה**

ולאשא אה והמלמד קרטנינגס מסקוא, אלה ייועעה פסקלא. בירקsha מהארה שותמך עטו החקיגים, כד, שהרייה מישחה וויטשונת בנייה. אהר כד אירע, שאורה נסע. ישבה פסקוקומו ווילטה מתלהת החקיגים-ארבע שינט יהודים המ בנה התבור, שעזאגן כליל ייז ענגן, בשובל שהוא רדב' עם הנגרים

לייחוד יש או רגינטציה היסטורית, ועל כן במרציו ההוויה היהודית יש מאמץ

מודע ובחלוי פסק להביע לדורות הבאים את מושחת העבר, הן במכלול של דיאע
וון דרך ריים מיהיבת. תולדה של או רגינטציה זו היא העיר הגבנה הניגן
ליציבות משפחתייה, כי לית מען דפלאג כי המשפחה היא המוסד החברתי החשוב
ביוון, אם לא המכרי, בהפצת הערכיהם ומוסים מודרניים מודרניים.

אין תימה אפוא כי הפוסקים לדוחותיהם ובכלל מוקם ומוסים עלי-ירין
שיקולים של תמיכה וחיזוק היציבות של התא המשפחתי, בסיסקה הקשורה
לכלול הסוגיות הללו לאינטראקציה בין גברים ושים. הם מאכילים את ברוכם
על מה שলפי נסיעות האשע לתרום לבך, ואילו כל מה שטעפס בעועחים כאוים
על המשפחה - זוכה להתייחסות שלילית ואן לאיסור מפושע, גם כאשר אין לך
ביסוס של ממש בתמונות הבלבנה.

א. ריבוד מעממי מודל ביוזה

ביהדות קנים ריבוד מעמי מולד: כוהנים, לויים, ישראלים, וכברם, וכמו
אינו מבקש להזכיר להרין כמה מלים לסקרים ההתפתחות שללה, לדעתו,
קו - גברים ונשים. עם זאת, כפי שאיטה להוכיח להלן, אין פירוש הדבר שגורלו של
אדם מותם עם לידתו, לשפט ולחדד על-פי האמרה: ""
המתהיבב של הפרט ל"כלל ישראלי", ואמשיך בתנוריים, זכויותיהם וחוויותיהם
המולדים של מעדות שוגנים בעם ישראל.

ב. ריבוד מעממי בחילק מון חמשות ריהוריין
ביהדות קנים ריבוד מעמי מולד: כוהנים, לויים, ישראלים, וכברם, וכמו
אינו מבקש להזכיר להרין כמה מלים לשיטות מרבי של אישיותו. לא מזובר בימיוש
ונבון של האדם היהודי, לעמל בפתחה מרבי של אישיותו. עצמי במנוחים של התפשטה הומוניסטיות האתורופנטיריות שהוגננו אליה,
הריאו באדם הבוגר מותם הכל. התפשטה היהודית קרויה בברבה לתפשתו של
ויקטור פרנקל (Victor Frankl) מרב הספר שורה בזמנו רב מכר: *האדם מחשוף
משמעות חייו*. בchap. אחר של *מן במסע* (Man in Search of Meaning) כתוב:

אל לו לאדם ליטבש זהות ברוך ישיה; את הווה הוא ימצא
במירה שהוא מיתמס לדר מה מעבר לעצמו, למכילתו ותורה ממנה [...]
וכיסיסטנסיאליזם - הואה כתוב:

זהו נבישת, בטעות של דבר, אמצעות האידיאלואן נקשר.²⁰

בדוד כליל לא שמים לב בכך שבוטף על תפוקיהם של הכהנים בתרילן -
הקרובות, ברכבת כוהנים וכדומה, יותר לבוגרים גם תפוקיד השיב נסף -
לימוד התורה והואתה. להלכה וגמ' למשעה מלאeo הכהנים תפוקה זה אמצע
תקופת בית שני. אלם אי שם בתקופת בית שני ואלא אורי ההורן שמקובל
לשוחב, כי היה היל הוקן ושמי הוקן היו בזמנ ובביתה, והופקע מונופול זה מן
הכהנים, וישראלים הרכזו לשוטפיהם מלאים בימוד התורה והוואראות. אמנים בין
חכמים וכורות לברכיה היו כוהנים, אולם מעמדם במורי הדור נקבע לא מותקן
חוויות. אלם מסגרת ההיסטוריה היהת מילא מותקף היה. איפוא בית העשא איינו מתייחס
לתוכתי בוגע לפיטור המרב שיל היריד, איש אשא, חיבג. מכלול אז הווה
וחסום של "כלל ישראלי", נשים, טף, וגברים.

עד כמה שעניינו לילמור מן המקורות, התפנות זאת לא התרשה מותקן של

המנגדות להכשרתה נשים לוגרקי מנהיגות. כך אין תימה כי גם הפסיקה המכינה
לקבל את גנסתון של נשים מתוך לימוד הגמרא, מונתקת בשינויים התרבותיים
שהיו במעמדה של האשה בתורה של המאה ה-20. שינויים עצומים אלה בסאגנו
המקובל ביחסים בין המינים ובתפקידיהם המתוירין במלוד מורה ברכה גבורה.
ראי שיטפע גם על הפסיקה באשר לאפשורותיהם במלוד מורה ברכה גבורה.

ב. ריבוד מעממי מודל יוזה

זוקא מושום שהdagashi של עיל און הפל הרטבי שבסיסקה, זה המשפע נט
המציאות התרבותית, השוב למתן את הדעת על ההיסטוריה של הפסיקה
בכליל והגפיסה החברתית של היהודות בפרט. אפנה במלים מסוף על הירח
המתהיבב של הפרט ל"כלל ישראלי", ואמשיך בתנוריים, זכויותיהם וחוויותיהם
המולדים של מעדות שוגנים בעם ישראל.

ג. היחס בין המסת ריבול ישראלי

חובן של האדם היהודי, לעמל בפתחה מרבי של אישיותו. לא מזובר בימיוש
עצמי במנוחים של התפשטה הומוניסטיות האתורופנטיריות שהוגננו אליה,
הריאו באדם הבוגר מותם הכל. התפשטה היהודית קרויה בברבה לתפשתו של
ויקטור פרנקל (Victor Frankl) מרב הספר שורה בזמנו רב מכר: *האדם מחשוף
משמעות חייו*. בchap. אחר של *מן במסע* (Man in Search of Meaning)

ונבון קנים ריבוד מעמי מולד: כוהנים, לויים, ישראלים, וכברם, וכמו
ביחש שבין מעמד המהנים ומעמד "ישראל", במטרה להילך אתכם וזה שאגן
מוכרות הרה תורה. תר. אינו מבקש להזכיר להרין כמה מלים לסקרים ההתפתחות שללה, לדעתו,
ויש שמיים לעmeta"ג גברם" לזה של אליש מ"ישראל" לעmeta"בוגרים" ותណוד כך
להגאי למסקנה שיש לנו, נשעם, תקוות.

בדוד כליל לא שמים לב בכך שבוטף על תפוקיהם של הכהנים בתרילן -
הקרובות, ברכבת כוהנים וכדומה, יותר לבוגרים גם תפוקיד השיב נסף -
לימוד התורה והואתה. להלכה וגמ' למשעה מלאeo הכהנים תפוקה זה אמצע
תקופת בית שני. אלם אי שם בתקופת בית שני ואלא אורי ההורן שמקובל
לשוחב, כי היה היל הוקן ושמי הוקן היו בזמנ ובביתה, והופקע מונופול זה מן
הכהנים, וישראלים הרכזו לשוטפיהם מלאים בימוד התורה והוואראות. אמנים בין
חכמים וכורות לברכיה היו כוהנים, אולם מעמדם במורי הדור נקבע לא מותקן
חוויות. אלם מסגרת ההיסטוריה היהת מילא מותקף היה. איפוא בית העשא איינו מתייחס
לתוכתי בוגע לפיטור המרב שיל היריד, איש אשא, חיבג. מכלול אז הווה
וחסום של "כלל ישראלי", נשים, טף, וגברים.

כך, למשל, גם רשיי וגם אבן-עורא מביאים את הפסיק מלמacky, אגב פירושו של פסוק אחר, כהוכחה לכך שוכנהנים היו המורים:

רשיי ליהוקאל ג, ז, דינה ותורה האנד מלacky: הרגליים בחראה כמו אבן-עורא להושע-ד, ג, [...] כי בפחו ענוumi מבלי הדעת - כי אוניה הדעת מאסתה ומאנסך מברון לי [...] כי בפחו עונגה חוויה, ועוד כי הם השופטים, כי שפי כהן שטרו דעת מלacky ב-[]: אבן-עורא לדברים תיא, דיה לא יהיה לבוגים הולמים - כאשר הוכרו משפטו המכדר שלו השופט, החביר גם משפט הכהנים שמתויה הוגה. שפטו המכדר שלו השופט, אלא רסק הקשורת לając העפקה לא המיוח לא הפקעה מעםם הזרות, אלא רסק הקשורת בעמוד הבהוגים נינגט להוכחה והדגמה זהה זאת באשר למתקוף התקופוי בעמוד הבהוגים נינגט להוכחה והדגמה מטסיטים רבים, וכללה מובה מקרים:

את ההגיאור של התקופוי הכהוגים במורו היראה אונ מוצאים דברים גיג-ח'יב (בHASHMOTOS):

כי גפלא אמר דבר לשפט בזין דם לדים ביין לירין ובזין נלעג דבורי ריבת שערכו וקמת עלית אל מהמקום אשר יברוח האלודך בז. ובאות אל הכהוגים הלים ואלה השפט אשר ייה בזים הדם [...] וועשית לעיל פי חדב אשר יגידו [...] שמרת לשעת כליאל איש יירז [...]]:

תמונהה הבויה מושלמת עיל-ידי מספר פרוסקים בירמייהו, ירוחקאל, צפניה, וגאי, אלולים התיאור במלacci בז הוה-ה-CLASSICUS locus - המקור המונבא גס עיל-ה-זיל'ל וגם על-ידי מפרט ימי-הביבאים הקלאליסטים בסוגיה זו. שם כהנוב: "כיני שפתי כהן ישמר דעת ותורה יבקשו מפהה כי מלךך ה' צבאות הוה". מלacci בז [...] בתמן שהויה יואצוה מהפוי הוה אל מלacci והשרה אטם לאו הרי הוה בקהלת צבאות שאיטה מביאת לאו גונגה.

עם זאת, כאשר מושר פסוק זו על הרב, המסר הוה אונמו המסר, אבל הטע מטה הרבה פוחת, וגם מטבע הדברים, קיימות התעלומות מוחלטות מן הרישא של הפסיק.

בבלי מועד קפין י"ע ואבמקבלות², אונ מוצאים:

הכى אמר רב יוחנן, מאוי דוכתבג מלacci בז כישעון ישמר דעת ותורה בקשוי מפייו כי מלך ה' [...] בין פינחס אלערן אהרון הבהיר: וזה עזרה עליה תורה מפיו. ואם לאו - אל יבקש תורה מפיו.

הוה אומר - תעליד הוראות התרורה מסור לנוון ורק און מותאים לפתקיך, ומתוך כך משתמעות מציאות של חז"ל על היהוי המהולט של התפרק העם, כפי שמשמעותם מודיעים של המשפטים הקלאסים של מי-הביבאים.

האה הדתית - המשכיות והודע

כבעל להוואר לא ימדו שלימודו הווארה מישראל, בהבאות דברי רבינו ש לפניו אפיו נברוי העסק בזורה שהוא כבון גזען, אנו קוראים במסכת בא קמא לה שברות בתמם והנמי בזכרים נקבות, ומיאת הוארה היא. [...] ומוה אישור ביאת מקדש בזכרים, וכן בשאה תכמיה הואריה להווארה.

הואר אומר שבסם של כוהנים לעםת ישראל, ושראל קיבלו חלק מופקדיו המכוהנים, כך מתחולל עתה גם שינוי מסים בתפקידים המטוטרים-התיים של העם לעתם הגברים. עם זאת, נראה לי כי במקביל לשמיות מעמדות המכוהנים תושרנה גם זכויות היהר של הנבאים לעומת הנשים. לגברים (כמו לכהנים) ישאר המומפלי על "דיברים שבקדושים":

הואר אומר אלה מנהל בתקידי המכוהנים ושראל, כאשר התקיד של הוארה הועבר מן המכוהנים לשראל, ראי שעבורו שוני דומה, המתוול, לעוני, וישראלים לא נאמור אלא אדם, ראה מזווח, שאטלי גבר או סוק מורה הוא, אה נבון גראל: אמרו: אין מכבילים על זה שכבר במנזוחה ועשה אלא כתמי שאט מצווה ועשה.

5. על לזר הום וחבי סיום

נchorות הזיווק של האשה הצערה הרוים מקרימה בעשות אוור את המקרים שבחייתagi אג בגד זומה; הרים מצאוות אפרשיות מגננות כלוכם. האפשרות העמודות לפאי התשים בכל מגור ומגור גודלות ורבות יותר מאשר אלה שעדמו לנויגי אמותיהם, והזבר נכוון בכל ההוגים - חוריים, ז'גייס, קיטיצי השטאל שבעיני זה היו בין השמרוגים וווקא), וטומם "עקב". השים בעלים ובישראל עשו כבורה דרכ' יצינוג, ואין לשכונה שכיל השג והישג השג בעמל, בהתזדה, ובעמירה אונגה. מה שמשמעותם אויגי יותר מכיל דבר אהה, והוא שגמים קמות לאשר דברים בցיבור ביבתו עמי, גם זבר תורה לפיי קלח של גבריהם ונשים. אלים ככל שאנו הששים התקדמות העיד מתרחק, ולועתים נדמה שהוא נסoga מஹוטם גביהם, אלא מושט שהמשיר אות עצם לזרה. דרכ' זאת הולכת וסללה בדגנות הגבורה של השכלה המרינה.

בטיו נסף לשינוי בתפקיד תורני של שום הוא בתום של טומנות בית-ז'יז': שיפור המ丑ב המשפטים והחברתי של נשים בעלם המורני הביא לכך שבו נבנשו כלל המקצועות ذין הן טומנות בתגי-חוין הרגנים ליד עמיתיהם הגברים זה מэн רבן. והתפנחות זאת סללה את הדרך לנinston של נשים בית הדין לטענות בית-דין, תפיקר המבוסט על השכלה תורנית שעד עתה רש' בראשית הדוד. מודהך גם צרכיכם להיגר, לדעתgi, שגי יעדים עיקרים שעל הפמיינום האונזומטי לסתות להשיגם:

א. יען רашון: גן ל"סיטריה" לא "ז'הור שואה"

הואר והזברות הפתיעו מטהו רשותן הפורניטורית מן הורות המוציאי, אינה שטאפת להידמות לחולין לגביהם היא מודעת היטב למכלבו שעליו הצבעה יוניביב ליעד (Lloyd 1994). בסתירה (Genevieve Lloyd 1994) במאמר *The Man of Reason: 'Male' and 'Female' in Western Philosophy*

מקייע אוות המופיע על הוראות הונגרה מישראל, בהבאות דברי רבינו ש לפניו אפיו נברוי העסק בזורה שהוא כבון גזען, אנו קוראים במסכת בא קמא לה מהונאי, ר' אמר: מניין שעבון נורי וועלסק בטורו שהוא כבון גזען מוויל ע"א (ובמקבבלו):

הונאי, ר' אמר: אשור שאמיל נורי וועלסק בטורו שהוא כבון גזען מוויל ת'יל: (ויקרא י"ח) אשר יעשה אותם מאט וגו' מחים, כהנים ולומים וישראלים לא נאמור אלא אדם, ראה מזווח, שאטלי גבר או סוק מורה הוא, אה נבון גראל: אמרו: אין מכבילים על זה שכבר במנזוחה ועשה אלא כתמי שאט מצווה ועשה.

על רצע שעוני זה שהוחול בתפקידיו המכוהנים ושראל, כאשר התקיד של הוארה התורה הועבר מן המכוהנים לשראל, ראי שעבורו שוני דומה, המתוול, לעוני, לבני מעמדם של גברים לעומת נשים, מבהימת התפקיד בו כל והוראות מקצועות היהדות ביטויו לאשוו לשינוי זה הוא בתנומם הוארה בכלל והוראות מקצועות היהדות בפרט. למורת העבדה של-על-די התוינה הלה וחיבת חינוך הילדים בפירוש על האיש, אין ספק שהוים המהתקד העתיקי, בכל מה שקשור הון בהריגת היללים בקיים מצאות, הינה האשה דווקא. אין הדברים אמורים רק בstories ההונדר, התיינו אג בגד זומה; גם בஸגורות החאנק הפרטליות, לפחות עד ב-ה-טיפר התיכון ובמורה הולכת וגוברת גם לאחר מנקן, ותוספות גשים מוקם ושוב בהוראות רוב המקצועות, כולל מקצועות הירחות. הגברים המלומדים עשים זאת לא בתנוקה מהוות גביהם, אלא מושט שהמשיר אות עצם לזרה. דרכ' זאת הולכת וסללה בדגנות הגבורה של השכלה המרינה.

בטיו נסף לשינוי בתפקיד תורני של שום הוא בתום של טומנות בית-ז'יז': שיפור המ丑ב המשפטים והחברתי של נשים בעלם המורני הביא לכך שבו נבנשו כלל המקצועות ذין הן טומנות בתגי-חוין הרגנים ליד עמיתיהם הגברים זה מэн רבן. והתפנחות זאת סללה את הדרך לנinston של נשים בית הדין לטענות בית-דין, תפיקר המבוסט על השכלה תורנית שעד עתה רש' רשותם האונזומטי לסתות להשיגם:

לשינויים אלה ראי לער עבדה גנטסט - המתלהק של אשה המתשרה עטמה להיות מורה-הוארה אף הוא יצא לדרך. ראי להזיכו כי מציאות של אשה הרואה להווארה נצבר בימי-הגביעים: בפטח ההיינוך²², פרשות שמני: דידה שלא להבטים שתוויין יין במקדש ווק שליא יורה שתווי, כחוב: [...] וומרה לשבר אסור נל' הבטים שתוויין יין ישראלי להווארה שתווי [...] וומרה לשברulkות בתמורה, ואפלו הלבות מדורשות, והוא שלא יורה. ואם היה חכם

מיטפְּקָה לְקַבְּעָה שָׁהָשָׁס שָׁוֹפְטָה מִלְאָוֹת בְּמַאֲגָר תְּכֻוֹת הַצְּדִיקִילִית וְשַׁלְזִין כְּבוֹת
מִלְאָוֹת לְפָעֵילָות בְּמִנּוּם הַצְּבִירִי" כִּי "מִשְׁתָּמַעַן מִכֶּךָ שְׁמַעְלוֹת הַאֲנוֹשִׁיות
הַיְהוּדִית הָרוֹאוֹת לְהִתְיָוֹת אֲלֵיכֶם בְּצִעְנֹות", הוּא אֶלָּה הַמִּגְעוֹת לְבִתְחָמִים
הַפְּעִילִיות וְהַעֲסָקִים הַנְּשָׁבִים לְעַבְדִּים".

אַלְפָיִם אַלְפָיִם

עצמו בסוגה זו מה רבות הפעמים שעשים מוכשרות מאוד נקיות בין מוחיבינו לביןו כרעות אמהות, לבין הדרישות של קריירה המעצבה את הנרגשים ושותות צירה התבאים את מירב הנסיבות והוגן. מי עינה מבירה את הרגשה כי כמה שמתהאמנים לוט בינו הצעקים והתהום, עירין שעארים עם התסכול... למצווב זהה איי יכולת בה שום אונק לקרה שיוון הגדנויות: כאשר חמישים או יותר של המתין האגוני ותבעים שלם מחר בבד-בד-כך יוציאו תא משפטה, ואלו כדי לטעו-אי-הבטנות, אקרים ואומר שאיננו חותר עכשו לשיתוף מלא ממש נשים וגברים בית וbeitel בילדים - לא מפני שהוא צודק, אלא משוש של שהדבר עדין אינו ראוי ראה לי וריאלי. מה שולדעתו נטען להשיג בדורנו הוא עדכו של

卷之三

עטמו בסוגה זו מה רבות הפעמים שעשים מוכשרות מאוד נקיונות בין מוחיביותהן בעוטאותם את מירב הכהנות והומן. מי עינה מכירה את הרגשה כי כמה שמתואמנים לנוט בז' הרצוקים והתהום, עיין עשרים עם התסכול ... למצוות שמתואמנים לנוט בז' הרצוקים והתהום, עיין עשרים עם התסכול ... למצוות שהמין האנושי תבעים שלם מחר בבד-כך כדי ליצור תא משפחתי, ואל הרמישים האחו הערדים איהם הנבעים שלם באותה מטריה.

כדי למטע א-הנבוות, אקדים ואומר שאיני חותר עכשו לשיטו מלא מושל גשים וגרבים בית וביטול בילדים – לא מפג שוה אענו צודק, אלא ממש שהדבר עדין אין נראה לה ריאלי. מוה שלחטי נינו להשיג בדורות הוא ערךון על

לרבנים, כדי לעבד בתוך המערבת, ואין כאן המקום להאריך בזה.

ובכל זאת לא עוד בamoto החקיראה בשעת ההרצאה, לא שמרחי על הכתיב הרחס'

דברי סיום
או נמצאים בתקופות של שינויים רדיקלים באשר למעמד האשלה. אנו נמצאים

⁵ הולנות אישות פירד היה: יהאשה שמעה בלה מתחמש המטה וזה הקייאת מודרת, ושולאיו אותה מהי מה מודרת, אם אמרה מאחסתו או אני יכול להעגל לו מופיע אודה להזיה... גלי שאינה בשבואה שטבאל לשאו לה... אמונת הר מבאים קומע'ש'הצא לאן בתה'הו', ואיל בגדוד לטסקה זו של הר מבאים בטעם סיטון קומו דיה יש כלום אשר דעתיהם של כבמה מהושבי אשכזב שדים אעים מקבילים טיעון וששללים אשלה, מובאות דעתיהם יאל היר אשר ביר יהוא' זיל ואמר לך'ו לשונ, איז הסיבה לכפיה תחת הגות: תשובה אל היר שפיה רוחנית וריה ותוננו יצחק על שרביינו משא זיל' כתוב דברי אמורה מאי עזבון להזעא רוחנית וכהון דרבונה למה זיל' כהבו שאיו והבאו ראיות חזקיות וככון דאייכא פלנגתא דרבונה למה נבגיס' רשתינו בין ההורם הגודלים ולעשותם ממעשה שאל כדין' ולווער אש' ועד כי בענותינו בתעת מישREAL פרוצצת ואבבא לבל שענוה תנתן עזקה וככל המשעה בענעה זו מרבה מתרומות בישראל, ועל להבא איני כוות אבל לשבער אם סמכו על דברי רבינו משה שעשה עשיותהה מארשתך.

⁶ מהו אטי, הוותן חיבור על מהו הפלחת השנה, פור עטו של ר' שמחה מיטרי מלמלratio של רישי, הוּא רב שולמה יצחיק (ובני שולמה בן יערקה), גולד בטורויס, צפת' ובשנת 1040 וגפוץ' בשנת 1105 בדורמיה.

⁷ נמא נם ב-*טערת הפלחים לרשותי*, בג' – צייר רשיי.

⁸ הפטק: "אי עיפט שאין הטענת קבוצה... אל שנהגו חום כ... מל מלוקם אסורה לאחדות פועלן מון הצעבר. כדאמרין בעיינן לא תמנזרו...". כנראה שסבירת הבאות של הפסק פה ביטא שאיתור לאחדם לחיות פוטש מן הצעבר; דבר שרשמי' מהמי' בו מאור, כפי שמתשתקפ' מלשונו ההורפה במקום אחר נגד פורשים אפלו מתוד' מיניעים של הקדרה יתירה.

⁹ ר' אליעזר בן יהע באשכט בערך משנת 1090 ועד בערך 1020 והה בז' דורות של הירושים ישל רגנו זט.

¹⁰ ר' אהא ביינ' פז עיא במשנה שם: יהעב' וואהשה פמעען רעה... ווישע' על המスキים: שאין להם מה לשלם.

¹¹ סימן קנא, במחזרות שלם אלבלעך, ורשותה, הרטסיה.

¹² שגן' גמור מאפרשותה.

¹³ נול' בשנת 1521(ו) בorporמיא שגבנרטמיה, וגפער במבצר אינשיג'הים שבגרמיה בשנת חיים', שכח שים אוח' זק. ספר כלבו כלול הלחנות, מגהיגים ותקנות בוחאים שונאים, וכן מהויסכים של דורות קודמות.

¹⁴ רב' משה בר מימון נול' בקרודובה שהסתפר בשנת 1138 וגפער בשנת 1204 בספרות החלה והתבה יירע' מצעיה לנטעים (אם כי לא דוקא תמר) סוג ספוצפי של

sterility."

¹ וכובב בידיו י' אוחז ביר עיקב המכון מונבנה שברובוט שענוגים לבונתו בטעוג ר' אהו מרגנגי, במאה היג'ייד, והוא כנראה המודורה הדרשה של ספר "אורחות חיים", שכח שים אוח' זק. ספר כלבו כלול הלחנות, מגהיגים ותקנות בוחאים שונאים,

² ר' ברהה למישלים דבריה של ביריה שיל ער' יCKERה בראם, ובמותה אלקים עשה אתו. זכר יCKERה בראם, ובירד אמרה את שם אDEM בירום הגדים".
Bernice Carroll, *Liberating Women's History*, p.118. "A ר' ברהה למישלים דבריה של ביריה שיל ער' יCKERה בראם, ובירד אמרה את שם אDEM בירום הגדים".

³ Edward II Clarke, published, *Sex in Education*, in 1872, elaborating on his views of the physical dangers of higher education to women. ... Clarke hypothesized that the active use of the brain required excessive blood and that in the case of women this blood would be drawn from the nervous system and the reproductive organs. Women who went to college, Clarke concluded, were likely to suffer mental and physical breakdowns and possibly sterility."

מפניו.

²² הוצאת מסדר הרב קוק, ירושלים, מהדורות תשší'ה, וענין ענייני כהן; ימה רוח שמואל החקון בברכת המণיםויי', סיאג, אד., א-ב (תש"ה-תש"ו תשמ"ז), עמי נאי - א.

²³ עיין למשל: University of Minnesota Press, Minneapolis 1984, p. 138

במיוחד פרק 6 שם נמצאות סקירה מקורה הקשוויים בחינוך

Menahem M. Brayer, *The Jewish Woman in Rabbinic Literature*:
Beryl Smalley, *The Study of the Bible in the Middle Ages*, (paperback ed.: Un. ¹⁶ עיל); מוסר מוסר מהספר האנוגמי של התמיהו של אבלארד: A. Landgraf, South *Commentarius Cantabrigiensis in* : אבלארד (ח'ח'א) Epistolae Pauli e Schola Petri Abeldi, II, A. Landgraf, South ירושלים, עמי רואן מורייט, בנן מורייט, Bend, Indiana: Notre Dame 1937, p. 434 ספר עני – ימי היביעים, רואן מס, ירושלים 1977 מביא את הקטע המתבסט בתמיון – משם העתקתי את הנוסח החבורי של המובאה, אבל דידי קמי יותר באשר למוראה המקומ.

¹⁷ למקור הערבי, עיין יהושע בלוא (ערן), תשובה הגראם בער', ס, ל', עמי 52-50. מובה בתרוגים עבריים ואצל שממה גוטמיין, סורי, יאנז מתקופת הרמב"ם, ירושלים, עמי 71-70, וכן על ידי נתן מורייט, מילואת האחד של עסם ישראלי, סוף שג – מי היביעים, ראווכ מס, ירושלים 1977, עמ' 177, משם העתקתי את הטעמאה.

¹⁸ ראה אבשלום תשלים, הוצאה ורטהיימר, ירושלים תשכ"ג, עם, מה, ש, עמ' 14, במאצע הקטע המתהיל: ואומר ברכת הנינים.

¹⁹ בדור השלישי המדושים הקשוויים בפרטונה שאלאך אותן שאלאות, כי בונוט לכל דבר תורה וטעמי מצותה; עיין ירושלמי, סוטה פ"ג ה"יד: מסורתה שאלאה את רבי אלעזר מגני מה הטה אהבת המשחה והעל הוועת מותים בה שלש מיתנות אמר לה אין חכמה של אלה אלא במלוכה דעתה וככל אשר חמתה לבירה טו, אמי ל הורטנטス בנו בשביבו של לאלה שהגביה דבר אחד מן התורה אבהת ממען שלש מאות כור מעשר בבל שנגה, אמר ליה שרטו דברי תורה ואיל ימסרו לנושים. ובධיהם זוממים גם במדבר ריבת (עלילא) פרשה ט' ר' מה וכובב האלאן.

²⁰ הגרנים ו-Psychotherapy and Existentialism, Penguin Books, 1973, p. 20

²¹ ובכל דברי הרמב"ם, הלבנת הלמוד תורה, פ"ד א-ה: עיין הוב שאמו הולך בדר טובב איעט שכם הול הוה וככל העם צרכין לו אין מוגדן ממען עד שוב למוסטב, שטרם כי שפטו בו שמו לדעת וגורה יבדקשו מיפויו כי מלך זה צבאות הוה, אמרו חכמים אם הוה זומם להליד מה פבאות הורה יבקש מפהו אם לא אל גב'ך, מהה

The Fanya Gottesfeld Heller Center for The Study of Women in Judaism
Women in Judaism: Discussion Papers No. 2

The Religious Jewish Woman - Continuity and Change

Dr. Naomi G. Cohen (Haifa University)

© The Faculty of Jewish Studies,
Bar-Ilan University,
Ramat Gan, Israel 52900
tel: 03-5318286
fax: 03-5351233
Email: jwmm@mail.biu.ac.il
<http://www.biu.ac.il/JJS/jwmm/>

ISSN 1565-0413
May 1999

The Fanya Gottesfeld Heller Center for the
Study of Women in Judaism
**THE FANYA GOTTESFELD HELLER CENTER
FOR THE STUDY OF WOMEN IN JUDAISM**

Women in Judaism:
Discussion Papers

The Religious Jewish Woman - Continuity and Change

Dr. Naomi G. Cohen (Haifa University)